

NORSK

Frelsesarmeen – en del av Kristi kropp

FORORD

Det er en glede og et privilegium å kunne introdusere denne uttalelsen om Frelsesarmeens del av Kristi kropp for salvasjonistene. Den har vært igjennom flere forberedelsesfaser, og jeg bringer stor takk til de mange som har bidratt til dette, ikke minst medlemmene av *International Doctrine Council* under sin leder, kommandør William Francis, og medlemmene av *International Management Council* ved Frelsesarmeens internasjonale hovedkvarter i London. Gjennom sine multikulturelle medlemssammensetninger, representerer begge råd holdninger og innsikt av en global natur.

Denne uttalelsen er ment som en hjelp for alle salvasjonister til å forstå vår plass blant de mange kirker, konfesjoner, bevegelser, kirkeråd og andre kristne grupper som eksisterer rundt om i verden. Det vil særlig være nyttig for dem som aktivt er opptatt i økumenisk arbeid men kan også bli delt med andre utenfor våre rekker som et bidrag til felles forståelse. Uttalelsen skal ikke si noe nytt, dens oppgave er å klargjøre og konsolidere nåværende globale tenkning angående vår identitet som en del av Kristi kropp.

Må Gud velsigne og bruke denne lille publikasjonen til sin ære og må Frelsesarmeen alltid være rede til å adlyde hans ledelse, ved fortsatt å være til for de uomvendte, samtidig som den er et moderne og til og med et unikt uttrykk for kirkelig liv.

Shaw Clifton
General
April 2008

OPPSUMMERT UTTALELSE

1. Jesu Kristi kropp på jord (også referert i dette heftet som “den universelle kirke”) omfatter alle som tror på Jesus Kristus som Frelser og Herre.
2. De troende står i en åndelig relasjon til hverandre, som ikke er avhengig av en spesiell kirkestruktur.
3. Under den treenige Gud, tilhører Frelsesarmeen den universelle kirke og er et uttrykk for Kristi kropp på jord. Den er et kristent kirkesamfunn med en permanent oppgave overfor de uomvendte, opprettet og opprettholdt ved Gud.
4. Kirkelig mangfold er ikke å oppfatte som en motsetning til Guds vilje for sitt folk.
5. Harmoni og samarbeid mellom de ulike konfesjoner skal aktivt fremmes, da det er verdifullt og berikende for Jesu Kristi kropps liv og vitnesbyrd i verden og av den grunn også i hver forsamling.
6. Frelsesarmeen ønsker velkommen engasjement sammen med andre kristne i de land hvor armeen har det privilegium å være til stede i vitnesbyrd og tjeneste.

UTVIDET UTTALELSE

JESUS KRISTI KROPP PÅ JORD

1. **Vi tror** at Kirken, Jesu Kristi kropp på jord (Ef 1:22-23), ofte referert i Det nye testamentet som de hellige (hoi hagioi - Ef 1:1), omfatter alle som er født, ikke av kjøtt og blod, ikke av menneskets vilje, og ikke av manns vilje, men av Gud (Joh 1:13). Den universelle kirke inkluderer alle som tror på Jesus Kristus, bekjenner ham som Frelser og Herre og er et vitnesbyrd om dette, i kjærlighet gjennom gjensidig lydighet (Matt 18:15-20; Joh 13:34-35; Ef 5:21) og selvoppofrende tjeneste (Mark 8:34; Matt 20:25-28; Joh 13:1-17).

Vi tror ikke at den universelle kirkes eksistens og gyldighet avhenger av en spesiell kirkelig struktur, noen spesielle former for tilbedelse eller spesiell overholdelse av ritualer.

2. **Vi tror** at den universelle kirke er summen av den tilbedelse som har vært uttrykt gjennom århundrenes ulike kristne fellesskap, uavhengig av hvilke grupper – store som små, anerkjente eller forfulgte, rike eller fattige – de har vært eller er en del av.

Vi tror ikke at en dekkende definisjon av Jesu Kristi kropp på jord begrenses av kirkelige strukturer, men uttrykkes gjennom åndelig fellesskap som kommer til uttrykk i alle kirkelige strukturer. Medlemmer av kroppen er de som er innlemmet i Jesus Kristus (Ef 1:1) og derfor forent med Gud gjennom hans sønn. Disse er i et åndelig slektskap med hverandre, som begynner og fortsetter uavhengig av det ytre, slik Jesus uttrykker det i sin bønn at de som er hans skal være ett (Joh 17:23). I denne bønn referer Jesus til den samme enhet som vi finner i Faderens, Sønnens og Den hellige ånds enhet. Denne enheten er åndelig, ikke organisatorisk.

3. **Vi tror** at Frelsesarmeen hører til, og er et spesielt fellesskap av, den universelle kirke og en representant for Jesu kropp. Kristus er det sanne vintre (Joh 15:1) og alle troende er hans levende, fruktbærende grener, oppfordret av Bibelen til å leve i Kristuslik enhet. (1. Kor 12:12)

Vi tror ikke at noe fellesskap som består av sanne etterfølger av Kristus med rette kan regnes for å være utenfor den universelle kirke, uansett deres historie, skikker og praksis når disse sammenlignes med andre kristne fellesskap. Gud alene vet hvem som i sannhet er hans (2. Tim 2:19).

KONFESJONELL VARIASJON

4. **Vi tror** at Guds forhold til sitt folk er i samsvar med hans vilje, men at menneskets respons er ufullkommen og tilbøyelig til å handle feil. Det kan være at Guds handlinger eller den ufullkomne menneskelige respons på disse handlingene, har frambrakt det rike og varierte konfesjonelle veggteppe som nåtiden kjennes ved.

Vi tror ikke at konfesjonell eller organisatorisk variasjon automatisk og i hver sak kan tas som uttrykk for Guds vilje med sitt folk.

5. **Vi tror at** Gud oppreiste Frelsesarmeen for å ære ham og for å forkynne og synliggjøre evangeliet.

Vi tror ikke at Frelsesarmeens eksistens som en uavhengig og spesiell kirke, uten noen formelle og strukturelle bånd med andre kristne kirker er en motsigelse mot Jesu Kristi evangelium eller en motsetning til Guds vilje for hele sin kropp på jord.

6. **Vi tror** at Frelsesarmeens praksis har mye til felles med andres kirkers praksis, men oppreist av Gud for et spesielt arbeid, har armeen blitt ledet av Gud til å tilegne seg følgende kombinasjoner av karakteristikker:

- a) Dens vekt på personlig tro og individuell åndelig fornyelse gjennom tro på Jesus Kristus som leder til en forpliktelse om å forsøke å vinne andre for ham.
- b) Dens forpliktelse til uopphørlig proklamasjon av evangeliet og insistering på at evangeliet er for alle.
- c) Dens undervisning angående hellighet og hellig livsførsel.
- d) Dens undervisning om at mottagelse av indre åndelig nåde ikke er avhengig av noen spesiell ytre praksis.
- e) Dens verdensvide tradisjon av tjeneste (som vokser ut av Jesu Kristi kjærlighet til alle mennesker) uten diskriminering og forhåndsbetingelser, til de nedbrutte, trengende og marginaliserte, sammen med et formålstjenlig engasjement i offentlige sammenhenger vedrørende spørsmål om sosial rettferdighet.
- f) Dens vilje til å adlyde Jesu Kristi misjonsbefaling, under ledelse av Den hellige ånd, ved fortsatt ekspansjon av Frelsesarmeens forkynnelse og tjeneste til stadig nye land.

Som en følge av dette, feirer vi vår internasjonalsisme med takk til Gud.

- g) Dens preferanse for ikke-liturgisk og fleksibel form for tilbedelse, i det den søker å oppmuntre til spontanitet i bønn og i det muntlige vitnesbyrdet.
- h) Dens tradisjon knyttet til en offentlig respons i forbindelse med forkynnelsen av evangeliet, og bruken av botsbenken for dette og den videre åndelige utvikling.
- i) Dens fokus på videre utvikling tilkjennegjort gjennom den bibelske militære metafor om å leve i verden og å tjene Gud som en Jesu Kristi stridsmann. (2. Tim 2:3; Ef 6:11-17).
- j) Dens krav til voksne og barn som ønsker å bli medlemmer (soldater og juniorsoldater), og derfor forplikter seg gjennom et formelt medlemskap av Jesu Kristi kropp på jord, at de offentlig skal bekjenne sin tro på Jesus Kristus som Herre og Frelser. Barna: ved at de skal gi en enkel erklæring av tro knyttet til livsstil og åndelige disipliner slik de fremkommer i juniorsoldatløftet. Voksne: ved at de gir et formelt tilsagn til doktriner og etikk. Utsagnet om etikk

fokuserer på et gudsforpliktende ansvar i forbindelse med menneskelige relasjoner, men den inkluderer også den personlige forpliktelse knyttet til avhold fra alkohol, tobakk, og ikke-medisinsk bruk av avhengighetsdannende rusmidler.

- k)** Dens bruk av tydelig uniformering som et vitnesbyrd på vår tilhørighet til Kristus, og som et signal om tilgjengelighet for andre.
- l)** Dens oppmuntring til Frelsesarmeens fellesskap for dem som ikke ønsker et forpliktende medlemskap knyttet til soldatskap (se punkt j ovenfor) men, som et steg i deres tros reise, velger å bli tilhørige (sivile medlemmer).
- m)** Dens anerkjennelse av menn og kvinners likestilte plass på Kristi kropp i alle aspekter av kristen tjeneste, ordinert tjeneste og lederskap, inkludert enhver form for kirkelig embete.
- n)** Dens ønske om å bruke alle former for musikalske uttrykk i tilbedelse og evangelisering, og dens oppmuntring til å bruke de uttrykk og variasjoner av tilbedelse som finnes i de ulike kulturer.

Vi tror ikke det er i overensstemmelse med Guds vilje for sitt folk i armeen at de kaster vrak på Guds ledelse og historiens velsignelse, men heller, i ydmykhet, verdsetter dem, lærer fra dem, gjør nytte av og tilpasser dem for fortsatt relevans i framtidig tjeneste.

DEN LOKALE KIRKE

7. **Vi tror** at akkurat slik den sanne universelle kirke består av alle som tror på Herren Jesus Kristus, består hvert kirkesamfunn av troende som har til felles den måte Herren, ved Den hellige ånd, har virket gjennom dem som et fellesskap. Hver for seg består hvert kirkesamfunn av lokale forsamlinger som regelmessig møtes for tilbedelse, fellesskap og tjeneste i et relativt avgrenset geografisk område.

Vi tror ikke at kirkesamfunnenes eller deres lokale forsamlings gyldighet avhenger av bestemte kirkelige tradisjoner, strukturer, hierarki, former for tilbedelse eller ritual. Hvor to eller tre er samlet er han til stede (Matt 18:20) med et nærvær ikke mindre virkelig enn det som oppleves i større, mer formelle, seremonielle og liturgiske omgivelser.

FRELSESARMEENS IDENTITET

8. **Vi tror** at Frelsesarmeen er en internasjonal kristen kirke med et vedvarende ansvar for å nå de uomvendte, at den er en helhetlig del av Kristi kropp slik andre kristne kirker er det, og at Frelsesarmeens lokale korps er lokale forsamlinger på lik linje med lokale forsamlinger til andre kirker.

Armeen har sitt utspring i den metodistiske bevegelse og har blitt bevart uassimilert fra andre kirkesamfunn. På samme måte som reformatorer før ham, var det ikke William Booths intensjon å etablere et nytt kirkesamfunn. Gjennom årene har imidlertid salvasjonismen, etter egen og andres oppfatning, utviklet sin selvforståelse fra å være en evangelisk vekkelsesbevegelse (først kjent som Den kristne misjon) til å bli en kristen kirke med en vedvarende oppgave for de ufrelste og marginaliserte. Salvasjonister vil fortsatt være komfortable med å være kjent som “armeen”, en “misjon”, en “bevegelse” og innfor spesielle formål også som en “veldedighetsorganisasjon”. Alle disse beskrivelser kan bli brukt ved siden av “kirke”. Med denne mangfoldige identitet er armeen ønsket velkommen til, og har funnet sin plass ved, det økumeniske bord på lokale, nasjonale og internasjonale nivåer.

Vi tror ikke at Frelsesarmeens historie, strukturer, fremgangsmåter og lære gir anledning til å bli oppfattet som noe annet enn et tydelig kristent kirkesamfunn med en oppgave å oppfylle og et kall å utøve for Gud. På samme måte kan ikke et lokalt korps bli forstått riktig uten primært å bli sett på som en menighet som møtes jevnlig, av nåde og i Kristi navn, for tilbedelse, fellesskap og tjeneste. Karakteristisk for en lokal arméforsamlings tilbud til befolkningen vil være en integrert og helhetlig tjeneste, med både en åndelig og en sosial dimensjon. Utnævnte offiserer (både menn og kvinner) i Frelsesarmeen er rettelig ordinerte kristne ledere og pastorer, kalt av Gud og utrustet av Den hellige ånd til å forkynne og undervise den bibelske, apostoliske lære (Apg 2:42), og å tjene andre i Kristi navn.

FRELSESARMEEN OG ANDRE KIRKER

9. **Vi tror** det er Guds vilje at harmoniske relasjoner er bygget opp og vedlikeholdt av guddommelig nåde, mellom kristne og mellom alle kristne kirkesamfunn inkludert deres lokale menigheter. Armeens tallrike og utbredte kontaktnett med andre kristne fellesskap over hele jorden tjener til å berike armeen og fremme

dens forståelse av Den hellige ånds arbeid. Av disse grunner ønsker armeen slik kontakt velkommen og søker inderlig å utvikle og utdype den.

Vi tror ikke at sneverhet og eksklusivitet er i overensstemmelse med Guds vilje for sitt folk, eller at Gud ikke har noe å lære oss ved vårt samarbeid med hans folk i andre kirkesamfunn. Ydmyke tar vi plass ved det økumeniske bord, klare for å lære og å dele alt hva Gud i sin visdom og nåde har skjenket armeen.

- 10. Vi tror** at hvert synlig uttrykk av den universelle kirke er utrustet med sine egne velsignelser og kvaliteter som gaver fra Gud. Vi respekterer og beundrer disse kvalitetene, mens vi erkjenner at på grunn av menneskelig skrøpelighet har alle kirker, inkludert Frelsesarmeen, sine begrensinger.

Vi tror ikke at det er vår sak å kommentere negativt, eller å undergrave andre kirkesamfunns tradisjoner, og med bestemt ikke i forbindelse med sakramentene (hvor vi fra vår tydelige, men likevel ikke unike posisjon, ser hele livet som et sakrament og opplever dette som et Guds kall til salvasjonistene: at våre liv kan vitne om et liv i hellighet uten formelle sakramenter). Det er ikke i samsvar med vår praksis

å kommentere negativt livet til andre kirkesamfunn eller lokale forsamlinger. Vi søker med forsiktighet ikke å forakte læresetninger eller troens utøvelse hos andre kristne grupperinger.

I sin undervisning legger ikke armeen vekt på det ytre, men behovet for at den enkelte skal oppleve en innvendig åndelig velsignelse som bekreftes av en ytre handling. Vi holder fast på at ingen ytre handling med rette kan sies å være avgjørende for frelse eller mottagelse av guddommelig nåde og at den bibelske sannhet er at vi kan møte Gud og motta hans nåde alle steder og til alle tider gjennom tro. Vi anerkjenner at ytre handlinger som dåp og nattverd er brukt i mange kirkesamfunn som nådemidler. Vi tror at vårt kall til hellighet uten sakramenter ikke står i motsetning til hvordan andre kirker utøver dette, men som noe vakkert for Kristus, og at det står i en kreativ spenning, like vakkert, men veldig ulikt, fra andre kirkesamfunns utøvelse. I Guds overordnede plan er det ingen innebygde motsetninger, bare kreative paradokser.

11. **Vi tror** at Frelsesarmeen ble opprettet ved Guds vilje, opprettholdt ved Guds nåde, og gitt kraft til lydighet ved Den hellige ånd. Dens overordnede oppgave er, slik det kommer til uttrykk i det navnet Gud har gitt oss – Frelsesarmeen – derfor å strebe etter å lede menn og kvinner,

jenter og gutter til frelsende tro på Jesus Kristus, arbeide utrettelig for Kristi sak, å utvikle dem til et hellig liv, slik at de bedre kan tjene en lidende menneskehet mens de selv ikke lar seg flekke til av verden (Jak 1:26-27).

Vi tror ikke at vi alene er kalt til disse hellige og overveldende oppgaver. Vi gleder over å finne Guds medarbeidere blant andre kristne kirker.

Íslenska

HJÁLPRÆÐISHERINN
– HLUTI AF LÍKAMA KRISTS

FORMÁLI

Það er mér heiður og forréttindi að geta kynnt herfólki þessa yfirlýsingu um Hjálpræðisherinn sem hluta af líkama Krists. Unnið hefur verið að undirbúningi hennar á mörgum sviðum og ég vil færa innilegar þakkir öllum þeim sem tekið hafa þátt í honum, ekki síst meðlimum International Doctrine Council undir stjórn kommandörs William Francis og meðlimum International Management Council við alþjóðlegu aðalstöðvarnar í London. Báðar nefndir eru skipaðar fólki úr mismunandi menningarheimum og þess vegna búa þær yfir fjölþjóðlegum viðhorfum og innsæi.

Þessari yfirlýsingu er ætlað að auðvelda öllu herfólki að skilja okkar stöðu meðal hinna mörgu kirkjudeilda, safnaða, hreyfinga, kirkjuráða og annarra kristilegra hópa sem til eru um allan heim. Hún mun einkum nýtast þeim sem eru virkir í samkirkjulegu starfi en má einnig miðla til annarra utan okkar raða sem framlag til sameiginlegs skilnings. Yfirlýsingunni er ekki ætlað að segja neitt nýtt, heldur er hlutverk hennar að skýra og útlista þann skilning sem nú ríkir um allan heim á einkennum okkar sem hluta af líkama Krists.

Megi Guð blessa og nota þetta litla rit sér til heiðurs og megi Hjálpræðisherinn alltaf vera tilbúinn til að lúta hans stjórn, með því að vera áfram til staðar fyrir þá ófrelsuðu, um leið og hann er nútímalegur og jafnvel einstakt dæmi um safnaðarlíf.

Shaw Clifton
Hershöfðingi
Apríl 2008

YFIRLÝSING Í STUTTU MÁLI

1. Líkami Krists á jörðu (einnig nefndur “alheims kirkja” í þessu riti) felur í sér alla sem trúa á Jesú Krist sem frelsara og drottin.
2. Hinir trúuðu hafa andleg tengsl við hvern annan, óháð sérstöku safnaðarmynstri.
3. Undir hinum þríeina Guði tilheyrir Hjálpræðisherinn alheims kirkjunni og er framsetning á líkama Krists á jörðu. Hann er kristin kirkjudeild, stofnuð og viðhaldið af Guði, með varanlegt hlutverk gagnvart ófrelsuðum.
4. Fjölbreytni í safnaðarstarfi ber ekki að skilja sem andstöðu við áætlun Guðs með sitt fólk.
5. Það ber að leggja áherslu á einingu og samstarf á milli hinna mismunandi safnaða, því það er dýrmætt og mikilvægt fyrir tilvist líkama Krists og er um leið vitnisburður í heiminum og af sömu ástæðu mikilvægt í hverri kirkjudeild.
6. Hjálpræðisherinn fagnar samstarfi með öðrum kristnum í þeim löndum sem herinn er svo lán-samur að starfa með vitnisburði og þjónustu.

NÁNARI YFIRLÝSING

LÍKAMI JESÚ KRISTS Á JÖRÐU

1. **Við trúum** að kirkjan, líkami Jesú Krists á jörðu, oft talað um í Nýja testamentinu sem þeir heilögu (hoi hagioi - Ef. 1:1,23), feli í sér alla sem ekki urðu til á náttúrulegan hátt né af vilja manns heldur eru þau af Guði fædd (Jóh. 1:13). Alheims kirkjan felur í sér alla sem trúa á Jesú Krist, játa hann sem frelsara og drottin og eru vitnisburðir um þetta, í kærleika með gagnkvæmri hlýðni sinni (Matt. 18:15-20; Jóh. 13:34-35; Ef. 5:21) og förnfúsri þjónustu (Mark. 8:34; Matt. 20:25-28; Jóh. 13:1-17).

Við trúum ekki að tilvera alheimskirkjunnar og gildi sé háð sérstakri kirkjulegri uppbyggingu, sérstöku tilbeiðsluformi eða að sérstökum helgisíðum sé viðhaldið.

2. **Við trúum** að alheimskirkjan sé þverskurður þeirrar tilbeiðslu sem hefur verið tjáð í mismunandi kristnum samfélögum gegnum aldirnar, óháð hvaða hópum, stórum eða smáum, viðurkenndum eða ofsóttum, ríkum eða fátækum, þau hafa verið eða eru hluti af.

Við trúum ekki að tæmandi skilgreining á líkama Jesú Krists á jörðu takmarkist við kirkjulega uppbyggingu, heldur birtist í andlegu samfélagi sem eigi sér stað í allri uppbyggingu kirkjunnar. Meðlimir líkamans eru þeir sem eru innlimaðir í Jesú Krist (Ef. 1:1) og þannig sameinaðir Guði gegnum son hans. Þessir eru í andlegum skyldleika við hvorn annan sem byrjar og heldur áfram óháð ytri skilyrðum, eins og Jesús segir í bæn sinni að þeir sem séu hans eigi að vera eitt (Jóh. 17:23). Í þessari bæn vísar Jesús til sömu einingar og við finnum í einingu Föður, Sonar og Heilags anda. Þessi eining er andleg, ekki skipulögð.

3. **Við trúum** að Hjálpræðisherinn tilheyri alheimskirkjunni, sé sérstakt samfélag þar og fulltrúi líkama Jesú. Kristur er hið sanna víntré (Jóh. 15:1) og allir trúaðir eru lifandi greinar hans sem bera ávöxt, hvattir af ritningunni til að lifa í einingu líkir Kristi (1. Kor. 12:12).

Við trúum ekki að nokkurt samfélag sem samanstendur af sönnnum fylgjendum Krists geti með réttu talist vera utan alheimskirkjunnar, óháð sögu þeirra, hefðum og virkni, samanborið við önnur kristin samfélög. Guð einn veit hverjir í sannleika eru hans (2. Tím. 2:19).

JÁTNINGARLEGUR MUNUR

4. **Við trúum** að samband Guðs við sitt fólk sé í samræmi við vilja hans, en að viðbrögð fólks séu ófullkomin og það hafi tilhneigingu til að gera rangt. Það kann að vera að verk Guðs, eða ófullkomin viðbrögð fólks við þessum verkum, hafi skapað hið ríka og fjölbreytta játningarlega veggteppi sem er svo greinilegt á okkar dögum.

Við trúum ekki að fjölbreytni í játningu eða uppbyggingu sé sjálfkrafa hægt að líta á, í sérhverju tilfelli, sem andstöðu við vilja Guðs með sitt fólk.

5. **Við trúum** að Guð hafi stofnað Hjálpræðisherinn samkvæmt vilja sínum og sér til heiðurs og til að boða og gera fagnaðarerindið sýnilegt.

Við trúum ekki að tilvera Hjálpræðishersins sem óháð og sérstök kirkjudeild, án formlegrar og skipulegrar bindingar við aðrar kristnar kirkjur, standi í mótsögn við fagnaðarerindi Jesú Krists eða í andstöðu við vilja Guðs með líkama sinn hér á jörðu.

6. **Við trúum** að starf Hjalpræðishersins eigi margt sameiginlegt með starfi annarra kirkna, en að hann sé stofnaður af Guði til að gegna ákveðnu hlutverki og þannig hafi herinn verið leiddur af Guði til að tileinka sér einkenni sem eru samsett á eftirfarandi hátt.

- a) Áhersla hans á persónulega trú og andlega einstaklingsbundna endurnýjun í trú á Jesú Krist sem leiðir til skuldbindingar til að reyna að vinna aðra til trúar á hann.
- b) Skuldbinding hans til látlausrar boðunar fagnaðarerindisins og halda fast við að fagnaðarerindið sé fyrir alla.
- c) Kennsla hans um helgun og heilagt líf-
erni.
- d) Kennsla hans um að móttaka innri náðar sé ekki háð neinum ytri aðstæðum.
- e) Hefð hans fyrir þjónustu um allan heim (sem er sprottin af kærleika til alls fólks) án mismununar og fyrirfram ákveðinna skilyrða, til niðurbrotinna, þurfandi og afskiptra og um leið hæfni til að hafa áhrif í samfélaginu gagnvart spurningum um félagslegt réttlæti.

- f) Vilji hans til að hlýðnast kristniboðs-
skipun Jesú Krists, undir stjórn Heilags
anda, með því að færa boðun og þjónustu
Hjálpræðishersins til stöðugt nýrra landa.
Vegna þessa getum við fagnað því að vera
alheimshreyfing í þakklæti til Guðs.
- g) Val hans að hafa ekki stíft messuform held-
ur sveigjanlegt form á tilbeiðslu, í þeim til-
gangi að hvetja til frjálsra bæna og vitnis-
burða.
- h) Hefð hans að bjóða fólki að bregðast við
boðun fagnaðarerindisins og notkun hans
á bænabekknum í þeim og öðrum andleg-
um tilgangi.
- i) Áhersla á framsetningu hersins með hern-
aðarlegum myndlíkingum ritningarinnar
um að lifa í heiminum og að þjóna Guði
sem hermaður Jesú Krists (2. Tim. 2:3;
Ef. 6:11-17).
- j) Krafa hans til fullorðinna og barna sem
vilja verða meðlimir (hermenn og yngri-
liðsmenn) og sem þannig skuldbinda sig
með því að verða formlegir meðlimir í
líkama Krists á jörðu, að þeir opinberlega
játi trú sína á Jesú Krist sem drottin og
frelsara. Börnin: með því að gefa einfalda

yfirlýsingu um trú sem tengist lífsstíl og andlegum aga eins og fram kemur á heiti yngriildsmanna. Fullorðnir: með því að gefa formlegt svar við trúarkenningum og siðferði. Svárið við siðferðislegum spurningum einblínir á ábyrgð sem Guð hefur gefið er snýr að samskiptum við annað fólk, en felur einnig í sér perónulega skuldbindingu sem tengist bindindi á áfengi, tóbaki og notkun vanabindandi efna, sem ekki eru tekin að læknisráði.

- k)** Greinileg notkun hans á einkennisklæðnaði sem vitnisburður um að við tilheyrum Kristi og sem merki um að aðrir geti náð tengslum við okkur.
- l)** Hvatning til þeirra sem kjósa ekki þá skuldbindingu sem hermennska felur í sér (sjá grein J) að tilheyra Hjalpræðishernum með því að gerast samherjar (meðlimir án einkennisklæðnaðar), sem hluti af andlegu ferli þeirra.
- m)** Viðurkenning hans á jafnri stöðu manna og kvenna í líkama Krists á öllum sviðum kristinnar þjónustu, hefðbundinnar þjónustu og stjórnunar, þar með talin hvers kyns kirkjuleg embætti.

- n) Ósk hans um að nota allar tegundir tónlistar í tilbeiðslu og boðun fagnaðarerindisins og hvatning hans til að nota þá tjáningu og fjölbreytta tilbeiðslu sem til er í mismunandi menningarsamfélögum.

Við trúum ekki að það sé samkvæmt vilja Guðs fyrir sitt fólk í hernum að það kasti rýrð á stjórn Guðs og blessanir fortíðarinnar, en meti það frekar í auðmýkt, læri af því, nýti sér það og aðlagi það svo hægt sé að nota í þjónustu framtíðarinnar.

HIN STAÐBUNDNA KIRKJA

7. **Við trúum** að á alveg sama hátt og alheims-kirkjan saman stendur af öllum þeim sem trúa á Drottin Jesú Krist, samanstandi sérhvert kirkjusamfélag af trúuðum sem eiga það sameiginlegt að Drottinn, gegnum Heilagan anda, hefur starfað gegnum þau sem samfélag. Hvert kirkjusamfélag samanstendur af staðbundnum hópum sem hittast reglulega í tilbeiðslu, til þess að eiga samfélag og þjóna, á tiltölulega afmörkuðu svæði.

Við trúum ekki að gildi kirkjusamfélaga eða þeirra svæðisbundnu deilda sé háð kirkjulegum hefðum, uppbyggingu, stjórnskipulagi, tilbeiðsluformi eða trúarathöfnum. Þar sem tveir eða þrír eru samankomnir í Jesú nafni, þar er hann til staðar (Matt. 18:20) með nærveru sem er ekki síður raunveruleg en það sem hægt er að upplifa í stærra og formlegra samhengi með trúarathöfnum og helgisiðum.

EINKENNI HJÁLPRÆÐISHERSINS

8. **Við trúum** að Hjálpræðisherinn sé alþjóðleg kristin kirkja með viðvarandi ábyrgð að ná til ófrelsaðra, að hann sé óaðskiljanlegur hluti af líkama Krists líkt og aðrar kirkjur og að staðbundnir flokkar Hjálpræðishersins séu staðbundin samfélög líkt og önnur staðbundin samfélög í öðrum kirkjum. Herinn á upphaf sitt að rekja til hreyfingar Meþódista og hefur varðveist aðgreindur frá öðrum kirkjum. Á sama hátt og hjá öðrum umbótarsinnum sem komu á undan honum, var það ekki ætlun William Booth að stofna nýja kirkjudeild. Gegnum árin hefur hins vegar hermennskan, samkvæmt eigin skoðun og annarra, þróað skilning á sjálfum sér frá að vera evangelísk vakningarhreyfing (fyrst þekkt sem Kristna

trúboðið) yfir í að verða kristin kirkja með viðvarandi hlutverk gagnvart ófrelsuðum og afskiptum. Hjálpræðishermönnum þykir ekki miður þó þeir séu áfram þekktir sem “herinn”, “kristniboð”, “hreyfing” og í sérstökum tilvikum sem “góðgerðarstofnun”. Öll þessi heiti má nota jafnhliða “kirkju”. Með þessi fjölbreyttu einkenni hefur hernum verið vel tekið og hann hefur fundið stöðu sína við hið samkirkjulega borð á vettvangi minni svæða, landa sem og alþjóðlega.

Við trúum ekki að saga Hjálpræðishersins, uppbygging, starfsaðferðir og kenningar gefi tækifæri til að herinn verði álitinn annað en greinileg kristin kirkjudeild með það hlutverk að framkvæma og köllun til að vinna fyrir Guð. Á sama hátt getur ekki staðbundinn flokkur verið metinn rétt án þess að vera álitinn söfnuður sem hittist reglulega, fyrir náð og í nafni Krists, til tilbeiðslu, samfélags og þjónustu. Dæmigerður staðbundinn flokkur leggur á það áherslu að bjóða fólki upp á þjónustu við hæfi sem tekur mið af margvíslegum þörfum fólks, með bæði andlegt og félagslegt vægi. Útnefndir foringjar (bæði konur og menn) í Hjálpræðishernum eru með réttu útnefndir kristnir leiðtogar og forstöðumenn, kallaðir af Guði og búnir til þjónustu af Heilögum anda til að boða og fræða um hina biblíulegu, postullegu kenningu (Post. 2:42) og að þjóna öðrum í nafni Krists.

HJÁLPRÆÐISHERINN OG AÐRAR KIRKJUR

9. **Við trúum** að það sé vilji Guðs að góð tengsl séu byggð á milli kristins fólks og milli allra kristinna kirkjudeilda, þar með talin staðbundinna safnaða þeirra og þeim sé viðhaldið af guðdómlegri náð. Hið mikla og útbreidda tengslanet hersins við önnur kristin samfélög um allan heim er til þess varið að auðga herinn og auka skilning hans á starfi Heilags anda. Af þeirri ástæðu fagnar herinn slíkum tengslum og leitast eftir því að þróa og dýpka þau.

Við trúum ekki að þröngsýni og útilokun samræmist Guðs vilja með sitt fólk, eða að Guð geti ekki kennt okkur gegnum samvinnu við hans fólk í öðrum kirkjudeildum. Auðmjúk tökum við okkur sæti við hið samkirkjulega borð, tilbúin til að læra og að miðla öllu því sem Guð í visku sinni og náð hefur gefið hernum.

10. **Við trúum** að öll sú tjáning sem við verðum vitni að í alheimskirkjunni sé styrkt með sérstökum blessunum og hæfileikum sem Guð hefur gefið. Við virðum og dáumst að þessum eiginleikum, en við viðurkennum að vegna mannlegra takmarkanna okkar hafa allar kirkjur, einnig Hjálpræðisherinn, sínar takmarkanir.

Við trúum ekki að það sé okkur ætlað að koma með neikvæðar athugasemdir, eða að grafa undan hefðum annarra kirkjudeilda og alls ekki gagnvart sakramentunum (þar sem við frá okkar greinilegu, en samt ekki einstæðu stöðu, lítum á allt lífið sem sakramenti og upplifum þetta sem köllun Guðs til hermannanna: að líf okkar geti vitnað um líf í helgun án sakramenta).

Það samræmist ekki vinnulagi okkar að koma með neikvæðar athugasemdir á líf annarra kirkjudeilda eða staðbundinna safnaða. Við reynum með varfærni að gera ekki lítið úr kenningum eða trúariðkunum annarra kristinna samfélaga.

Í kennslu sinni leggur herinn ekki áherslu á hið ytra, en þörfina á að hver og einn upplifi andlega innri blessun sem staðfestingu á ytri verkum. Við stöndum föst á því að engin ytri verk geti með réttu kallast afgerandi fyrir frelsi eða móttöku guðlegrar náðar og að hinn biblíulegi sannleikur sé að við getum mætt Guði og meðtekið náð hans alls staðar og á öllum tímum fyrir trú. Við viðurkennum að ytri verk eins og skírn og kvöldmáltíð séu notuð í mörgum kirkjudeildum sem náðarmeðöl. Við trúum að köllun okkar til helgunar án sakramenta sé ekki í andstöðu við hvernig aðrar kirkjudeildir framkvæma, heldur eitthvað sem er Guði

þóknanlegt, að þar á milli ríki ákveðin skapandi spenna, sem er jafn falleg, en um leið mjög ólík öðrum kirkjudeildum. Í allsherjar áætlun Guðs eru engar innbyggðar andstæður, aðeins skapandi þversagnir.

- 11. Við trúum** að Hjálpræðisherinn hafi verið stofnaður fyrir vilja Guðs, viðhaldið af náð Guðs og gefinn kraftur til hlýðni fyrir Heilagan anda. Meginhlutverk hans er því, eins og kemur fram í nafni hans – Hjálpræðisherinn – að keppast við að leiða menn og konur, stúlkur og drengi til frelsandi trúar á Jesú Krist, vinna óþreytandi að málefni Krists, þroska þau til heilags lífarnis þannig að þau geti betur þjónað mannkyni sem þjáist meðan þau varðveitast óflekkuð af þessum heimi (Jakob 1:26,27).

Við trúum ekki að við séum ein kölluð til þessara heilögu og yfirþyrmandi verkefna. Við gleðjumst yfir að finna samstarfsmenn Guðs í öðrum kristnum kirkjum.

Føroyskt

FRELSUNARHERURIN
– PARTUR AV KROPPI KRISTUSAR

FORMÆLI

Eg eri takksamur fyri – og kenni tað sum framm-
ihjárættindi – at leggja fyri frelsunarherfólkið hetta
ummælið um Frelsunarhersins part av Kristi likami.
Tað hevur verið stig fyri stig at leggja hetta til rættis,
og eg vil veita eina hjartans takk til øll tey mongu,
sum hava hjálpt til við hesum, ikki minst limunum í
International Management Doctrine Council við
leiðara sínum, William Francis, kommandøri, og li-
munum í ***International Management Council*** við
Frelsunarhersins alheimshøvudsstøð í London. Við
sínum fleirtáttaða mentanarlaga limaskara umboða
bæði ráðini hugburð og skyn á eini altjóða natúru.

Hetta ummælið er ætlað sum hjálp fyri alt
frelsunarherfólkið til at fata okkara pláss millum tær
mongu kirkjur, játtandi trúarfelagsskapir, rørslur,
kirkjuráð og aðrar kristnar bólkar, sum til eru kring
um heimin.

Tað vil serliga verða teimum til nytta, sum eru
fult virkin í tí økumeniska arbeiðinum, men kann
eisini vera teimum til hjálpar, sum ikki ganga beint
somu leiðir sum vit. Ummælið skal ikki boða nakað
nýtt. Endamálið við tí er at gera skiljandi og styrkja

núverandi altjóða fatanina viðvíkjandi okkara samleika sum ein partur av Kristi likami.

Mátti Gud vælsignað hetta lítla rit og brúka tað til sín heiður, og má Frelsunarherurin altíð vera fúsur at líða hansara boð við framhaldandi at vera til fyri tey, sum ikki eru umvend, samstundis sum tað er ein nýmótans og harafturat ein eindømis lýsing av kirkjuliga lívinum.

Shaw Clifton
Generalur
Apríl 2008

STUTT FRAMSÖGN

1. Jesu Kristi likam á fold (í hesum hefti eisini endurgivið sum “tann almenna kirkjan”) fatar um øll, sum trúgva á Jesus Kristus sum harra og frelsara.
2. Tey trúgvandi standa andaliga í samband hvørt við annað, men er hetta samband ikki treytað av nøkrum serstøkum kirkjuligum karmi.
3. Undir tí tréiniga Gudi er Frelsunarherurin partur av tí almennu kirkjuni og ein ímynd fyri Kristi likam á fold. Frelsunarherurin er eitt kristið kirkjusamfelag og hevur ein støðugan setning móttvegis teimum óumvendu, fyriskipaður og varðveittur av Gudi.
4. Tað, at kirkjuliðini eru ymisk, er ikki at skilja sum andstøða móti Guds vilja fyri fólki sínum.
5. Samljóð og samarbeiði millum teir ymsu trúarjáltandi felagsskapirnar verður sjónligt at fremja við tað, at hetta er virðismikið og kveikjandi fyri Jesu Kristi likams lív og vitnisburð í heiminum og tessvegna eisini í øllum samkomum.
6. Frelsunarherurin bjóðar vælkomin at virka saman við øðrum kristnum í teimum londum, har hann hevur tey frammihjárættindi at vera til staðar í vitnsisburði og tænaðu.

VÍÐKA FRAMSÖGN

JESU KRISTI LIKAM Á FOLD

1. **Vit trúgva**, at kirkjan – Jesu Kristi likam á fold – ofta endurgivin í Nýggja Testamenti sum *tey heilagu* (hoi hagioi – Ef. 1,23) fatar um øll, sum fødd eru, ikki av kjøti og blóði, ikki av menniskjans vilja og ikki av mans vilja, men av Gudi (Jóhs. 1,13). Upp í ta almennu kirkjuna eru øll at rokna, sum trúgva á Jesus Kristus, játta hann sum harra og frelsara og eru ein vitnisburður um hetta í kærleika og lýdni í felagsskapi (Matt. 18,15-20; Jóhs. 13,34-35; Ef. 5,21) og ósjálvsóknari tænastu (Mark. 8,34; Matt. 20,25-28; Jóhs. 13,1-17).

Vit trúgva ikki, at tað, at tann almenna kirkjan er til og hevur gildi, er treytað av einum serligum kirkjuligum bygnaði, serligum hátti í bønarhaldinum ella at halda serligar kirkjusiðir.

2. **Vit trúgva**, at tann almenna kirkjan er úrslit av tí tilbiðan, sum hevur verið framd í hundraðir av árum av kristnum felagsskapum, óheftir av, hvørjum bólki – stórum sum smáum,

góðkendum ella jakstraðum, ríkum ella fátækum – teir hava verið ein partur av.

Vit trúgva ikki, at ein fullgóð allýsing av Jesu Kristi likami á fold er avmarkað av kirkjuligum bygnaði, men verður framborin í andaligum felagsskapi í øllum kirkjuligum bygnaðum. Limir av likaminum eru tey, sum eru innlimað í Jesus Kristus (Ef. 1,1) og tessvegna sameind við Gudi gjøgnum son hansara. Hesir eru andaliga í ætt hvør við annan, og hetta tekur við og heldur fram, óbundið av tí útvortis, soleiðis sum Jesus sigur í bøn síni, at tey, sum eru hansara, skulu vera eitt (Jóhs. 17,23). Í hesi bøn vísir Jesus til tann sama einleika, sum vit finna í Faðirsins, Sonarins og Heilaga Andans einleika. Hesin einleiki er andaligur, ikki fyriskipaður.

3. **Vit trúgva**, at Frelsunarherurin hoyrir til og er ein serligur felagsskapur av tí almennu kirkjuni og eitt umboð av Jesu likami. Kristus er tað sanna víntræið (Jóhs. 15,1) og øll trúgvandi eru hansara livandi greinar, sum bera frukt, eggjað av Skriftini til at liva í kristuslíkum einleika (1. Kor. 12,12).

Vit trúgva ikki, at nakar felagsskapur, sum í roynd og veru er ein sannur eftirfylgjari av Kristusi, av røttum kann teljast teirra millum, sum eru ikki limir av tí almennu kirkjuni

– uttan mun til sögu, siðir og venju, tá vit samanbera hesi við aðrar kristnar felagsskapir. Tað er einans Gud, ið veit, hvør av sonnum er hansara (2. Tim. 2,19).

TRÚARJÁTTANDI FRÁBRIGDI

4. **Vit trúgva**, at Guds samband við fólk sítt er í samsvar við hansara vilja, men at menniskjans aftursvar er ófullkomið, og at menniskjan hevur lyndi til ikki at fara rætt at. Tað kann vera, at Guds atgerðir ella tað ófullkomna menniskjansliga aftursvarið á Guds atgerðir hava verið viðvirkandi til tað ríka og fjøllbroytta trúarjáltandi veggjatjaldið, sum nútíðin kennist við.

Vit trúgva ikki, at trúarjáltandi ella fyriskiparlig frábrigdi í sjálvum sær og í hvørjum einstøkum føri kunnu takast sum grundarlag fyri Guds vilja við fólki sínum.

5. **Vit trúgva**, at Gud setti Frelsunarherin á stovn samsvarandi vilja sínum til Guds heiður og sum yvirlýsing og at gera evangelið sjónligt.

Vit trúgva ikki, at tað, at Frelsunarherurin er til sum ein óheft og serlig kirkja – uttan skipað og

bygnaðarligt samband við aðrar kristnar kirkjur – er ein andsøgn móti Jesu Kristi evangelium ella andsøgn móti Guds vilja fyri alt likam sítt á fold.

6. Vit trúgva, at Frelsunarherurin í virki sínum hevur nógv felags við tað virkið, sum aðrar kirkjur hava, men reist av Gudi til eitt serligt arbeiði er Frelsunarherurin leiddur av Gudi til at ognar sær eftirfylgjandi samansetingar av eyðkennismyndum:

- a) Frelsunarherurin leggur dent á persónliga trúgv og egna andaliga endurnýggjan í trúgv á Jesus Kristus sum leiðara til skyldu at vinna onnur fyri Kristus.
- b) Frelsunarherurin leggur dent á uttan íhald at boða evangelið og halda fast við, at evangelið er fyri øll.
- c) Frelsunarherurin leggur dent á læruna um heilagleikan og heilagan lívshátt.
- d) Frelsunarhersins læra um at taka ímóti andaligari náði innanífrá er ikki treytað av serligari lívsfærslu í aðrar mátar.
- e) Frelsunarhersins heimsumfatandi siðvenja fyri tænaðu (sum grøt út av Jesu Kristi

kærleika til øll menniskju) uttan at gera mannemun, forhandatreytir, til tey niðurundirkomnu, treingjandi, lítilgjørdu – saman við einum gagnligum virki í almennum høpi viðvíkjandi spurninginum um samfelagsligt rættvísi.

- f) Frelsunarhersins vilji til at lýða Jesu Kristi boð um at “fara út um allan heiminn at gera øll fólkasløgini til Jesu lærusveinar” (Matt. 28,18-20) leiddur av Heilaga Andanum við framhaldandi víðkan av trúboðanini hjá Herinum og tænastu til enn fleiri lond. Tað er ein fylgja av hesum, at vit hátíðarhalda okkara altjóðastevnu sum eina takk til Guð.
- g) Frelsunarhersins frammihjárættindi til ikki at vera bundin av fastlagdari guds-tænastuskipan, smidligum bønarlagi við tað, at hann roynir at eggja fólki til, at tey av sær sjálvum stíga fram í bøn og munnligum vitnisburði.
- h) Frelsunarhersins siðvenja, bundin at óduldum aftursvari í samband við boðanina av evangeliinum og nýtslu av bønarbonkinum til hetta og at styrkja ta framhaldandi andaligu menningina.

- i) Hansara mið og mál í framhaldandi menning at vísa á hetta við gjøgnum bíbilska, hernaðarlíga myndbering at liva í heiminum sum ein Jesu Kristi hermaður (2. Tim. 2-3; Ef. 6,11-17).
- j) Frelsunarhersins krav til vaksin og børn, ið ynskja at gerast limir (herfólk og yngriherfólk) og har binda seg til lógbundnan felagsskap av Jesu Kristi líkami á jørð, at tey alment skulu játta sína trúgv á Jesus Kristus sum harra og frelsara. Børn: við tað, at tey einfalt skulu játta sína trúgv, festa at lívsstíli og andaligum lýdni, soleiðis sum hetta er orðað í lyftinum fyri yngriherfólk. Vaksin: við tað, at tey geva eina formliga tilsøgn um lærusetningar og siðalæru. Tilsøgnin um siðalæru miðar eftir bindandi ábyrgd í menniskjansligum høpi, men henda tilsøgn er eisini bindandi persónliga í sambandi við fráhald frá rúsdrekka, tubakki og vanaelvandi rúsevnum, tá talan er ikki um nýtslu av hesum sum heilivág.
- k) Frelsunarhersins sjónliga nýtsla av eyðkennisbúna sum vitnisburð um, at vit hoyra Kristusi til, og sum eitt tekin um atkomurætt fyri onnur.

- l) Frelsunarherurin eggjar eisini teimum at koma upp í felagsskapin, sum kortini ikki ynskja bindandi limaskap, sum er treytaður av, at tey gerast herfólk (sí undir j), men sum eitt stig í teirra trúarlívi velja at hava tilknýti til Herin sum tilhoyrandi limir.
- m) Frelsunarherurin viðurkennir, at menn og kvinnur hava javnmett pláss í Kristi likami í øllum førum av kristnari tænastu, fyriskipaðari tænastu og leiðslu, herí at rokna kirkjulig embæti í hvørjum føri.
- n) Frelsunarherurin miðar eftir at nýta øll sløg av tónleiki í tilbiðjan og at bera fram evangeliiboðskapin og við tónleikans eggjandi evnum at nýta tað málbrúk og tann ymiskleika í bønarhaldi, sum finst í teimum ymsu mentanunum.

Vit trúgva ikki, at tað er samsvarandi Guds vilja fyri fólk sítt í Herinum, at tey kasta skarn á Guds leiðslu og tað søguligu signingina, men heldur – í eyðmýkt – virða tey, læra av teimum, fáa nyttu av teimum og fáa lagað tey so, at tey framhaldandi hava týdning í tænanstuni.

TANN STAÐBUNDNA KIRKJAN

7. **Vit trúgva**, at á sama hátt, sum tann almenna kirkjan er samansett av øllum, sum trúgva á Harran Jesus Kristus, soleiðis er eithhvørt kirkjusamfelag av trúgvandi, sum hava til felags tann framferðarhátt, sum Harrin – gjøgnum tann Heilaga Andan – hevur virkað gjøgnum tey, sum ein felagsskapur. Koma staðbundnar samkomur í einum landafrøðiliga avmarkaðum umráði regluliga saman til bønarhald, felags samveru í tænastu, tá er tað at rokna sum eitt kirkjusamfelag.

Vit trúgva ikki, at rættindini hjá kirkjufelagsskapunum ella teirra staðbundnu samkomum eru treytað av ávísum kirkjuligum siðvenjum, bygnaðum, stigveldisskipanum, skipanum fyri bønarhaldi ella halgisiðum. Har, sum tveir ella tríggir eru samankomnir, er hann til steðar (Matt. 18,20) við síni nærveru, ið roynd og veru eins verulig sum tað, sum vit uppliva á størri, meira skipaðum framferðum ella kirkjusiðaligum umhvørvi.

SAMLEIKI FRELSUNARHERSINS

8. **Vit trúgva**, at Frelsunarherurinn er ein kristin kirkja á alheimsstøði við framhaldandi ábyrgd fyri at náa teimum óumvendu, og at hann er ein sannur partur av Kristi likami, eins og aðrar kirkjur eru tað, og at staðbundnar deildir av Frelsunarherinum eru staðbundnar samkomur javnbjóðis felagsskapum í øðrum kirkjum.

Frelsunarherurinn hevur sín uppruna í tí metodistisku rørsluni, men hevur varðveitt sín egna dóm uttan ávirkan frá øðrum kirkjusamfeløgum. Eins og trúbótarmenn undan honum, so var tað heldur ikki ætlanin hjá William Booth at stovna eina nýggja kirkju. Men sum frá leið hevur frelsunarhermentanin, sum bæði hon sjálf og onnur halda, ment sína sjálvsfatan frá at vera ein evangelisk vekingarrørsla av fyrstan tíð kend sum "Tann Kristna Trúboðanin" til at gerast ein kristin kirkja við framhaldandi uppgávum fyri teimum ófrelstu og minni mentu.

Frelsunarherfólk fara framvegis at kennast við og verða kendir sum "Frelsunarherurinn", ein "trúboðan", ein "rørsla", og í serligum føri eisini sum ein "vælgerðarfelagsskapur". Allar hesar lýsingar kunnu verða nýttar saman við "kirkju".

Við hesum margfalda samleika verður Frelsunarherurin heilsaður vælkominn at vera, og hevur funnið sær pláss til borðs við tað samkirkjuliga borðið bæði á staðbundnum, tjóskaparligum og alheimsstøði.

Vit trúgva ikki, at søga Frelsunarhersins, bygnaður, framferðarhættir og læra kunnu vera atvold til, at hann verður settur sum annað enn eitt týðuligt kristið samafelag við einum setningi og einum kalli at fremja fyri Gud. Á sama hátt er tað við einari staðbundnari deild. Hon kann á ongan hátt metast, sum hon eigur, uttan upphavliga at javnmetast við eitt kirkjulið, ið regluliga og av náði og í Kristi navni kemur saman til bøn, felagsskap og tænastu.

Sermerkt fyri tey tilboð, sum ein staðbundin Frelsunarherssamkoma hevur til fólk ið vil vera ein samanteggjað tænasta - og sum heild at meta – bæði á andaligum og almennum støði. Útnevndir leiðarar, bæði menn og kvinnur, í Frelsunarherinum eru rætsliga vígdir kristnir leiðarar og prestar, kallaðir av Gudi og útbúnir við Heilaga Andans gávu til at boða og læra ta apostólsku læruna (Ap. 2,42) og at vera øðrum til tænastu í Kristi navni.

FRELSUNARHERURIN OG AÐRAR KIRKJUR

9. **Vit trúgva**, at tað er Guds vilji, at samfalsligt samband er bygt upp og hildið viðlíka av guddómligari náði millum tey kristnu og millum øll kristin kirkjusamfeløg, eisini tey staðbundnu kirkjuliðini. Tað góða sambandið, sum Frelsunarherurin hevur við aðrar kristnar felagsskapir um allan heimin, er við til at styrkja hann og hjálpir til at skilja verk Heilaga Andans. Tí bjóðar Frelsunarherurin slíkum sambandi vælkomnum at vera og roynir inniliga at menna og víðka tað.

Vit trúgva ikki, at snavurskygni og útihýsan er í samsvar við Guds vilja fyri fólk sítt, ella at Gud hevur ikki okkurt at læra okkum av samarbeiði við hansara fólk í øðrum kirkjusamfeløgum. Í eyðmýkt sessast vit við tað samkirkjuliga borðið, til reiðar at læra og býta alt tað, sum Gud í sínum vísdomi og sínari náði hevur givið Frelsunarherinum.

10. **Vit trúgva**, at alt tað, sum kemur til sjóndar av tí almennu kirkjuni, er tilbúgv við sínum egnu signingum og dygdum sum gávur frá Gudi. Vit virða og undrast á hesar dygdir, men ásanna, at orsakað av menniskjansligum veikleikum hava allar kirkjur – eisini Frelsunarherurin – sínar avmarkingar.

Vittrúgvaikki,attaðer okkarasakattosalastandi um onnur kirkjusamfelög ella at undirgrava siðvenjur hjá øðrum kirkjusamfeløgum, og als ikki í sambandi við sakramentini (har vit skilliga, men kortini ikki í eindømisstøðu síggja alt lívið sum eitt sakrament, og uppliva hetta sum eitt kall frá Gudi til frelsunarherfólk: At okkara lív kann vitna um eitt lív í heilagleika uttan sakramentini).

Tað er ikki í samsvar við okkara virki at umrøða niðursetandi um lívið í øðrum kirkjusamfeløgum ella staðbundnum samkomum. Vit royna við varsemi ikki at vanvirða læruskipanir ella trúarlív hjá øðrum kristnum fylkingum.

Frelsunarherurin leggur í læru síni ikki dent á tað útvortis, men tørvin á, at tann einstaki skal læra at kenna eina innvortis andaliga signing, sum verður váttað av eini útvortis atgerð. Vit halda fast við, at eingin útvortis atgerð av sonnum kann sigast at vera avgerandi fyri frelsu ella tað at taka ímóti guddómligari náði, at tann bíbilski samleikin er, at vit kunnu mæta Gudi og í trúgv taka ímóti hansara náði allar staðir og til allar tíðir. Vit ásanna, at útvortis atgerðir sum dúpur og kvøldmáltíð hava verið nýttar í mongum kirkjusamfeløgum sum náðimiðlar. Vit trúgva, at okkara kall til heilagleika uttan sakrament er ikki í andstøðu til, hvussu aðrar

kirkjur fara fram í hesum føri, men sum okkurt prýðiligt fyri Kristus, og at tað er ein skapandi spenningur, eins vakurt, men sera ólíkt tí, sum onnur kirkjusamfeløg nýta. Í Guds yvirskipaðu ætlan eru eingir innbygdir mótsetningar, einans skapandi ósamsvar.

- 11. Vit trúgva**, at Frelsunarherurin varð settur á stovn við Guds vilja, hildin uppi av Guds náði og frá Heilaga Andanum fingið kraft til lýdni. Hansara yvirskipaða uppgáva er, so sum tað verður sagt í navninum, sum Gud hevur givið okkum – Frelsunarherurin – at stremba eftir at leiða menn og kvinnur, gentur og dreingir til frelsu í trúnni á Jesus Kristus, uttan at troyttast virka fyri Kristi søk, at menna tey í heilagum lívi, so at tey betur kunnu gerast før fyri at hjálpa eini líðandi mannaætt, meðan tey sjálvi verða varðveitt lýtaleys av hesum heimi (Ják. 1, 26-27).

Vit trúgva ikki, at vit einans eru kallað til hesar heilagu og stórsligdnu uppgáurnar. Vit gleða okkum um at finna Guds samstarvsfelagar millum aðrar kristnar kirkjur.

ENGLISH

THE SALVATION ARMY
IN THE BODY OF CHRIST
– AN ECCLESIOLOGICAL STATEMENT

FOREWORD

I am pleased and privileged to introduce to Salvationists everywhere this Statement of where The Salvation Army stands within the Body of Christ. It has been through multiple stages of preparation and I record deep thanks to the many who have contributed to it, not least the members of the International Doctrine Council under their Chairperson, Commissioner William Francis, and the members of the International Management Council at International Headquarters in London. Both of these Councils, by reason of their multiethnic memberships, represent attitudes and insights of a global nature.

The Statement is intended to be useful to all Salvationists in understanding our place among the many churches, denominations, para-church bodies, church councils and other Christian groups that exist around the world. It will be especially useful to those of us who are actively engaged in ecumenical relations and can readily be shared with others beyond our ranks if this will be an aid to mutual understanding. The Statement is not intended to say new things, but its purpose is to clarify and consolidate present global thinking on our identity within the wider Body of Christ.

May God bless and use this short publication to his lasting glory and may the Army always be ready to obey his leadings, remaining a permanent mission to the unconverted as well as a modern, even unique, expression of church life.

Shaw Clifton
General
April 2008

SUMMARY STATEMENT

1. The Body of Christ on earth (also referred to in this paper as the Church universal) comprises all believers in Jesus Christ as Saviour and Lord.
2. Believers stand in a spiritual relationship to one another, which is not dependent upon any particular church structure.
3. The Salvation Army, under the one Triune God, belongs to and is an expression of the Body of Christ on earth, the Church universal, and is a Christian denomination in permanent mission to the unconverted, called into and sustained in being by God.
4. Denominational diversity is not self-evidently contrary to God's will for his people.
5. Inter-denominational harmony and co-operation are to be actively pursued for they are valuable for the enriching of the life and witness of the Body of Christ in the world and therefore of each denomination.
6. The Salvation Army welcomes involvement with other Christians in the many lands where the Army is privileged to witness and serve.

AMPLIFIED STATEMENT

THE BODY OF CHRIST ON EARTH

1. **We believe** that the Church, the Body of Christ on earth, often referred to in the New Testament as 'the saints' (hoi hagioi – Ephesians 1:23), comprises all who are born not of natural descent, nor of human decision, or a husband's will, but born of God (John 1:13). The Church universal includes all who believe in the Lord Jesus Christ, confessing him as Saviour and Lord, and witnessing to that sacred commitment through loving mutual submission (Matthew 18:15-20; John 13:34-35; Ephesians 5:21) and sacrificial service (Mark 8:34; Matthew 20:25-28; John 13:1-17).

We do not believe that the Church universal depends for its existence or validity upon any particular ecclesiastical structure, any particular form of worship, or any particular observance of ritual.

2. **We believe** that the Church universal is the whole of the worshipping, witnessing Christian community throughout the centuries comprised of whatever groupings, large or small,

accepted or persecuted, wealthy or poor, into which her members may have been gathered in the past or in the present.

We do not believe that an adequate definition of the Body of Christ on earth, the Church universal, can be confined in terms of ecclesiastical structure, but must rather be stated in terms of a spiritual relationship of grace that must find expression in all ecclesiastical structures. Members of the Body are those who are incorporate in Christ Jesus (Ephesians 1:1) and therefore reconciled to God through his Son. All such are in a spiritual relationship one with the other, which begins and continues regardless of externals, according to the prayer of Jesus that those who are his may be one (John 17:23). These words of Jesus ask for a oneness as is found in the oneness of Father, Son and Holy Spirit. This oneness is spiritual, not organizational.

3. **We believe** that The Salvation Army belongs to, and is a particular communion of, the Church universal and a representative of the Body of Christ. Christ is the True Vine (John 15:1) and all believers are his living, fruitbearing branches, exhorted by Scripture to live in Christlike unity (1 Corinthians 12:12).

We do not believe that any community made up of true followers of Christ can rightly be regarded as outside the Church universal, whatever their history, customs or practices when compared with those of other Christian communities. God alone knows those who are truly his (2 Timothy 2:19).

DENOMINATIONAL VARIETY

4. **We believe** that God's dealings with his people are perfect according to his will, but that human responses are imperfect and prone to error. It may be God's dealings or fallible human responses to those dealings which have brought about the rich and varied denominational tapestry discernible today.

We do not believe that denominational or organizational variety can automatically and in every case be said to be contrary to God's will for his people.

5. **We believe** that God raised up The Salvation Army according to his purposes for his glory and for the proclamation and demonstration of the gospel.

We do not believe that The Salvation Army's existence as an independent and distinctive Christian church, having no formal, structural ties with other Christian churches, is an affront to the gospel of Jesus Christ or selfevidently contrary to God's will for the whole of his Body on earth.

6. We believe that the practices of The Salvation Army have much in common with the practices of other churches, but that being raised up by God for a distinctive work, the Army has been led of God to adopt the following combination of characteristics:

- a) its emphasis upon personal religion and individual spiritual regeneration through faith in Christ leading in turn to a commitment in mission to seek to win others to Christ;
- b) its commitment to the unceasing proclamation of the gospel and its insistence that this gospel is for the whosoever;
- c) its teaching concerning sanctification and holy living;

- d) its teaching that the receiving of inward spiritual grace is not dependent upon any particular outward observance;
- e) its worldwide tradition of service (arising out of the compassionate love of Christ for all persons) without discrimination or preconditions, to the distressed, needy and marginalised, together with appropriate advocacy in the public domain on matters of social justice;
- f) its willingness to obey the 'great commission' of Jesus Christ, under the guidance of the Holy Spirit, by ongoing expansion of Salvationist witness and service into new countries, with a consequential celebration, with thanksgiving to God, of its internationalism;
- g) its preference for non-liturgical and flexible forms of worship, seeking to encourage spontaneity, for example in prayer and in spoken personal witness and testimony;
- h) its tradition of inviting public response to the presentation of the gospel message, and its use of the mercy seat for this and other spiritual purposes;

- i) its focus, in self-expression, on the biblical military metaphor of living in the world and of serving God as soldiers of Jesus Christ (2 Timothy 2:3; Ephesians 6:11-17);
- j) its requirement that adults and children wishing to become full members (soldiers and junior soldiers), and thereby wishing to make a commitment to formal membership of the Body of Christ on earth, should publicly confess their faith in Jesus Christ as Saviour and Lord, the children making a simple statement of faith with promises as to lifestyle and the primary spiritual disciplines, and the adults entering into formal doctrinal and ethical commitments, the latter focusing on the sacredness of human relationships, but including also the personal disciplines of abstention from alcohol, tobacco, and non-medical use of addictive drugs;
- k) its wearing of distinctive uniforms as a witness to belonging to Christ and as a signal of availability to others;
- l) its encouragement into Salvation Armyfellowship of those who do not wish to enter into the full commitment of soldiership

(see j above), but are willing to become adherent members as a step in the journey of faith;

- m) its recognition of the equal place within the Body of Christ of men and women in all aspects of Christian service, ministry and leadership including the holding of ecclesiological authority;
- n) its readiness to use all forms of musical expression in worship and evangelism, and its encouragement in many cultures of the indigenisation of worship expressions and styles.

We do not believe it to be self-evidently God's will for his people in the Army that they cast aside in haste the leadings of God or the blessings of the years, but rather, in humility, to value them, learn from them, and harness and adapt them for ongoing relevance in future witness and service.

THE LOCAL CHURCH

7. **We believe** that just as the true Church universal comprises all who believe on the Lord Jesus Christ, so each denominational church comprises a community of believers who have in common the way the Lord, through the Holy Spirit, has dealt with them as a community. In turn, each denominational church comprises local congregations regularly meeting together for worship, fellowship and service in a relatively confined geographical location.

We do not believe that the validity of a denomination or its local congregations depends upon any particular ecclesiastical tradition, structure, hierarchy, form of worship, or ritual. Where even two or three gather in Christ's name there he is present (Matthew 18:20) with a presence no less real than that discerned in larger, more formal, ceremonial or liturgical settings.

THE ARMY'S IDENTITY

8. **We believe** that The Salvation Army is an international Christian church in permanent mission to the unconverted, and is an integral part of the Body of Christ like other Christian

churches, and that the Army's local corps are local congregations like the local congregations of other Christian churches. The Army springs from the Methodist Revival and has remained unassimilated by any other denomination. Like other reformers before him, William Booth did not intentionally set out to found a new denomination. However, through the years Salvationism has moved on in its emerging selfperception, and in the perceptions of others, from being a para-church evangelistic revival movement (at first known as The Christian Mission) to being a Christian church with a permanent mission to the unsaved and the marginalised. Salvationists remain comfortable in being known simply as 'the Army', or a 'mission', or a 'movement', or for certain purposes as a 'charity'. All of these descriptors can be used alongside 'church'. With this multifaceted identity the Army is welcomed to, and takes its place at, the ecumenical table at local, national and international levels.

We do not believe that The Salvation Army's history, structures, practices or beliefs permit it to be understood as anything other than a distinct Christian denomination with a purpose to fulfil and a calling to discharge under God. Similarly, its local corps cannot properly be understood unless seen primarily as local church

congregations meeting regularly by grace and in Christ's name for worship, fellowship and service. Typically a local Army congregation will offer an integrated and holistic ministry, with both spiritual and social service dimensions, to the local population. Commissioned officers (both men and women) of The Salvation Army are duly ordained Christian leaders and ministers of the Christian gospel, called by God and empowered by the Holy Spirit to preach and teach biblical, apostolic truth (Acts 2:42), and to serve others in the name of Christ and for his sake.

THE ARMY AND OTHER CHURCHES

9. **We believe** that it is God's will that harmonious relations are built up and sustained, by divine grace, between Christians everywhere and between all Christian denominations including their local congregations. The Army's numerous and widespread contacts with other Christian communities around the world serve to enrich the Army and to enhance its understanding of the work of the Holy Spirit. For this reason the Army welcomes such contacts and seeks cordially to extend and deepen them.

We do not believe that narrowness or exclusiveness are consistent with God's will for his people, or that God has nothing to teach us by our sharing and co-operating with his people in other denominations. As in humility we learn from others, also we come to the ecumenical table ready to share whatever God in his wisdom has graciously bestowed upon the Army.

10. **We believe** that every visible expression of the Church universal is endowed with its own blessings and strengths as gifts from God. We respect and admire those strengths, recognizing too that because of human frailty every such expression, including The Salvation Army, has its imperfections.

We do not believe it is our task to comment negatively upon, or to undermine, the traditions of other denominations, and certainly not in relation to the sacraments (on which our distinctive, though not unique, position sees the whole of life as a sacrament with a calling from God to Salvationists to witness to a life of sanctity without formal sacraments). It is contrary to our practices to offer adverse comment upon the life of any denomination or local congregation. We seek to be careful not to belittle the doctrines or practices of any other Christian group. The Army places emphasis in

its teaching not upon externals but upon the need for each believer personally to experience that inward spiritual grace to which an external observance testifies. We maintain that no external observance can rightly be said to be essential to salvation or to the receiving of divine grace and that the biblical truth is that we can meet with God and receive his grace anywhere at any time through faith. We recognise that external observances such as baptism and eucharist are used in many denominations as a means of grace. We believe that our calling into sanctity without sacraments is not a contradiction of the ways of other churches, but is something beautiful for Christ, to be held in creative tension with the equally beautiful, but very different, practices of other denominations. In the overall economy of God there are no inherent contradictions, but there are creative paradoxes.

11. **We believe** that The Salvation Army was called into being by the will of God, is sustained in being by God's grace, and is empowered for obedience by the Holy Spirit. Its overriding purpose as encapsulated in the name God has given us – The Salvation Army – is therefore to strive to lead men and women and boys and girls into saving faith in Jesus Christ, working tirelessly and for Christ's sake, to develop them

in holy living, that they might better serve suffering humanity while remaining unpolluted by the world (James 1:26, 27).

We do not believe that we alone are called to these sacred and awesome tasks, and therefore we rejoice exceedingly because in other Christian churches we find co-workers for God.

NOTE: For Salvationist acceptance of the historic Christian creeds (The Apostles' Creed, The Nicene Creed, The Athanasian Creed) see Salvation Story – Salvationist Handbook of Doctrine (The Salvation Army, London, 1998).

